

Událost - její nepředmětné normy

Jakmile připustíme, že událost již na velmi nízkých úrovních je s to se vztáhnout a tedy „vracet“ k sobě (a tak se stát subjektem, ustavit se jako subjekt), a jakmile vezmeme na vědomí, že jakožto subjekt je událost schopna také v některých svých akcích překročit sama sebe (tj. „hranice“ svého subjektu) a vztáhnout se také k ostatním (a jiným) událostem-subjektům (a takové vztahy také nějak udržovat), musíme se tázat po tom, jaké ještě jiné normy pro její aktivity platí než ty, jež podmiňují (a možná spoluustavují) její vnitřní integritu. Nazveme-li „normy“, jímž musí každá událost dostát kvůli sobě samé, tj. aby dospěla svým průběhem ke svému konci a naplnila tak svůj „plán“, normami „vnitřními“, musíme od nich i terminologicky odlišit normy, jímž musí každá událost dostát ve svých aktivních vztazích k jiným událostem. Ty nejsou nikdy předmětné, a proto je nesmíme zaměňovat s nějakými statisticky vysoce frekventovanými „zákonitostmi“, které lze z odstupu sledovat (a kvantifikovat); je to vlastně zcela obdobná záležitost, jakou musíme respektovat v případě „vnitřních“ norem, o nichž byla řeč. Také v případech, kdy můžeme událostné dění sledovat zvnějšku (to obvykle můžeme dělat jen v případě živých bytostí jakožto „pravých událostí“), musíme respektovat rozdíl mezi sledovatelnými vnějšími projevy či aspekty „vývoje“ organismu na jedné straně a mezi zvnějšku nepřístupnými „normami“, jimiž se řídí organismus sám (např. při „růstu“, při různých obranách proti infekcím nebo při hojení ran nebo jiných poškození apod.). Něco podobného těmto „vnitřním“ normám musíme předpokládat a hledat také tam, kde už nejde o „vnitřní správu“ organismu, nýbrž o jeho způsoby „chování“ vůči jiným organismům (ať už podobným nebo nepodobným a v různých formách vztahů).

(Písek, 061102-2.)